

תהליך

★ שירובין של ניקולאי ואי סייביריק' גוגול בפטרבורג, בשנת 1842, היה בשלון חרוץ. על במת השחז קנים של התיאטרון הקאמרי היא אינה הצלחה. מאמציהם של עורך קולטור, זהרירה חריפאי, עדנה פלדל, מוכאאל כפיר, לאורה ריבלין ויהודי דה אפרוני מזכירים כתישתמים. הברי מוי היבש של מייקל אלפרדס והתר גום המיושן של אברהם שלונסקי, הפכו את המהלה הרדודה של יוצר רבי זור להצגת חוג דרמטי בגימנסיה, המשע שעת ילדים.

★ משחו לא נירמלי (תיאטרון אהל) היא הצגה מפוספסת, בשל בימיו כושל של מירי מגנס, שניסתה בכל כוחה לחדס אלף ואחד רעיונות ופנטזים, ולא הסתפקה בהגשה פשוטה וממצה יותר של החומר הסאטירי הרענן שהגיש לה עמוס קינן. המוסיקה לא רעה (יוחנן זראי ורפי כרימשה), הביצוע המוסי קאלי: פחות מזה. התפאורה והתלבשוש — נחמד מאד. הסטריפטוי שמבצע כאן הגיבור, לא יכול שלא להזכיר סטריפטוי

משחו לא-נורמלי *

גברי אחר, אצל קינן, המבצע בצורה מר שימה הרבה יותר כ-100 מטר מאולם תי אטרון הפועלים לשעבר, בבוסתן.

★★★ הרכבת האחרונה בתי אטרון הפתוח של הלך נאמן היא אחת ההצגות התוססות והדינאמיות (מדי) שי ניתן לראות כיום בארץ. מערכון בשם יום ששוי השעה עשר בדליה של רבקה כהן, המוצג לפני יצירתו החב

★★★ שש מאת יוסף מונדי וי בבימויו (במועדון ברברים ובמועדון ה לאומי ברח' שלמה המלך) הינו מערכון עזי ביטוי, בו רותם מונדי עצמו לסמליות שקופה, כדי להביע את דעתו על מלחמות. רחל שור וגד קינר הם שני מבצעים צעירים, המאמינים במה שמונדי שם ב פייהם.

★ איפה הפרחים כולם הוא ערב (בצוותא) המעלה בצורה תרבותית, סבלות, אהבות וכמיהות לשלום של האדם בעתות מלחמה ושלום. הביצוע: מרים זחר ויצחק שילה, הבמאי ארנון תמיר, העורך אריה פתיו והמלחין נועם שריף. פאתטי ומתאים לאוהדי צוותא. המוסיקה והליווי באורגן החשמלי של שריף הינו גם את היתר.

★ פרה הפכין והבושם היא יצירה משפחתית של דליה פרידלנר ובעלה מישא אשרוב המעלים בצוותא ערב המורכב מקטעי יצירות של המשורר הספרדי הגדול פרדריקו גרסיא. יוסף (פפה) פלטה מלוה אותם בגיטרה ה ספרדית שלו. כמו גן פלאנקו מבטן ומלידה. התרגומים של רפאל אליעז הם מעשה-אמנות בפני עצמם. מה שאין לומר על עריכת התוכנית, המבוצעת ב כשרון על-ידי דליה ובמקצועיות שטחית על-ידי מישא.

★ לחיות הוא עוד ערב המורכב מפירווי יצירתם של למעלה מ-20 יוצרים, הכמהים לשלום. עיצוב המופע של השחז קנית אורנה פורת והנבלנית יהודית ליבר עיי עמוס מרוז, שהינו מנהל ה הצגות של התיאטרון הקאמרי. יצר אמנם ערב תרבותי מכובד, אך חסר התפתחויות, מאחר והשירים שונים במהותם וברמתם, כשוני בין משורר למשורר מחותני ה מופע המועלה כמובן בצוותא בתיא.

הערובות

★★ גורלו של אדם הוא לא רק שם סרט מפורסם. כך גם קורא אנדרה וורלן לתערובת ציורי השמן והקולאז, אותה הוא מציג במוזיאון לאמנות חדישה בחיפה. האמן, שהתגורר באוסטריה וב צרפת, מציג יצירות צבעוניות עזות-ביטוי, המרכיבות בתוכן גם קולאזי וטכניקות בנות-זמננו של מריחת צבע ממושמעת. ציורים כסימפוניית השלום, הוקרה לגני לאו; דוקינס, המנהיגים או תפילה ל שלום, מעידים כי זהו אמן שהציור מהווה אצלו אמצעי לחימה באלימות הפוליטית ובאכזריות החברתית.

★★★ אוסף הצילומים של אנה ריבלין-בריקה, התלוי עדיין על כתלי

עורך פיינגרש

ביתן דיזנגוף של מוזיאון תל-אביב. מומין אליו אלה המעוניינים להשתתף בחסע מ טביב לעולם — בעין המצלמה האופטימית של הצלמת השוודית הנודעת, שאיננה נר קקת לסכניקת צילום חדישה, או לפעולתי מעבדה, כדי לנחם את הנפש.

★ בגלריות מבט וזוגית מציג עיי דד פיינגרש ציורים ורישומים בעלי השלכות פוליטיות ברורות. הצבעים העזים מבטאים מוחשית פחדים מופשטים של צייר צעיר, שלא היה בהירושימה, אך שמע על פצצת האטום.

* גירמן אוניקובסקי ועקוב בן-סירא.

על שעון „דוקסה“ אפשר תמיד לסמוך

את הספר הגדול ביותר של השנה אי אפשר לקרא

שמו „הסוד של סנטה ויטוריה“ — והוא איננו קיים בעברית. „ניו-יורק טיימס“ כתב עליו: „את הופעתו יש לחגוג בתרועות שמחה, בהנפת דגלים, בחגיגות-המון ברחובות. לא תוכל לעמוד בפני ספר זה. הוא שוקק עליצות וחכמה, קולח צחוק, פועם בחוויות-חיים אמיתיות.“ „טיימס“ תיאר אותו כ„מקור תענוג עצום“, ואילו „סאנדי אקספרס“ כ„רומאן-ענק חשקני, עליו ועצוב כאחד“.

אך „הסוד של סנטה ויטוריה“, כאמור, לא הופיע כלל בעברית! למרבה המזל, הרומאן הגדול ביותר של השנה כבר תורגם ויצא בקרוב לאור בהוצאת „לדורי“.

קצת סבלנות, רבותי. הסוד של סנטה ויטוריה יוודע גם לכם.

כשאפשר - למה לא תחסכי נסך?

גרבי מכוס גרבי מכוס
 דלילה דלילה
 שיק שיק
 3.50 ל"י בלבד 2.50 ל"י בלבד